

z polovice. Antonín O. měl žalobci dodati 250 q lnu proti tomu, že mu žalobce zaplatí 30.000 Kč a, pokud by lnu bylo více, měli se o výtěžek tohoto přebytku dělit na polovici. Poněvadž tu není podstatných známek smlouvy pachtovní neb nájemní, nebyly žalobci přenechány určité pozemky v užívání za určitou úplatu, nýbrž žalobce od O. vlastně koupil polovici úrody lnu za určitou úplatu (30.000 Kč, hrazení nákladu rošení, mláčení a pojistného), uzavřely strany vlastně odvážnou smlouvu kupní (§ 1275 obč. zák.) a měl žalobce proti O-ovi jen obligační nárok na odevzdání určitého množství lnu a teprve odevzdáním lnu byl by nabyt jeho vlastnictví (§§ 425—427 obč. zák.). Avšak, i kdyby se žalobce smlouvou byl stal skutečně pachtýřem pozemků lnem osetých, nebylo by tím nic získáno pro jeho žalobní nárok, neboť pachtýř nestává se vlastníkem plodů jejich oddělením od půdy (separací), jako poživatel (§ 509 obč. zák.), nýbrž teprve percepcí. Právo pachtýře na plody je právem odvozeným od práva vlastníka (derivativní nabytí plodů), a zakládá se v dopuštění vlastníka k tomu, by si pachtýř plody přivlastnil a přivlastnění se uskuteční teprve sklizením plodů (Randa Vlastnictví § 30). Dovolatel však ani netvrdil, že plody (ln) sklídl, nýbrž pokud jde o ln zabavený ve stodolách O-ových, dopravil jej tam, jak nesporno, Antonín O., nikoli žalobce. Pokud jde o ln na polích, nebyl vůbec zabaven, jak nižšími soudy zjištěno. Vlastnictví žalobcovu k zabavenému lnu nevyplývá ani z listin ve sporu předložených. I když trhovou smlouvou ze dne 30. září 1928 prodal žalobce ln Stanislavu Ch-ovi a v listině se stvrzuje, že ln jest majetkem žalobcovým, není to ještě důkazem, že vlastnictví ke lnu žalobce nabyt, an nemůže prokázati, že se tak stalo zákonným způsobem, odevzdáním (tradicí), při čemž zůstane lhostejno, zda se prodaným lnem míní toliko ln ležící dosud na pozemcích O-ových, či ln z pozemků těch sklizený a snad již ve stodolách uskladněný. Není nikterak přesvědčivým názor dovolatelův, že když ln Ch-ovi prodával, musil si býti vědom, že prodává ln svůj a že by z toho plynulo, že ln byl jeho vlastnictvím, vždyť zákon nikterak nevyklučuje, by kdo prodal zboží, jež dosud nemá, jež si však teprve později opatří a dodá; na tom zakládá se přece platnost dodávacích smluv.

Čís. 9927.

Dovolací soud jest oprávněn přezkoumati správnost právního názoru ve zrušovacím usnesení odvolacího soudu, třebaž do usnesení nebyl podán rekurs.

(Rozh. ze dne 21. května 1930, Rv I 996/29).

Vyřizuje dovolání uvedl Nejvyšší soud mimo jiné v

důvodech:

Názor dovolací odpovědi, že nabyt právní moci právní názor odvolacího soudu v jeho zrušovacím usnesení, nelze sdíleti; pravdou jest

jen, že právním názorem tím byl vázán soud první (§ 499 c. ř. s.) a soud odvolací, který jej pronesl. Soud dovolací měl však právo přezkoumati správnost právního názoru soudu odvolacího, a to i tehdy, když, jak se stalo, rekurs proti zrušovacímu usnesení podán nebyl. Poněvadž nejde o rozsudečný výrok, nemohl právní názor nabytí právní moci (§ 411 c. ř. s.) a nemohl tudíž nabytí vížící moci i proti nejvyššímu soudu.

Čís. 9928.

Jest důvodem odkladu exekuce (§ 42 čís. 1 ex. ř.) vnučenou dražbou úpadcovy nemovitosti, domáhá-li se správce úpadkové podstaty, by vnučený vklad zástavního práva na nemovitost úpadce byl uznán bezúčinným.

(Rozh. ze dne 22. května 1930, R I 302/30).

Návrhu správce úpadkové podstaty, by byla odložena exekuce vnučenou dražbou úpadcovy nemovitosti, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Odklad exekuce, o niž tu jde, jest odůvodněn ustanovením § 42 čís. 1 ex. ř. Vymáhající věřitelce byla povolena usnesením okresního soudu ze dne 17. června 1929 exekuce vnučenou dražbou polovice pozemků knihovně připsané dlužníku k vydobytí vykonatelné pohledávky 430.560 Kč zajištěné právem zástavním na řečené polovici pozemků podle dlužního úpisu ze dne 17. října 1928, na základě platebního příkazu ze dne 14. května 1929. Správce úpadkové podstaty dlužníka domáhá se žalobou podanou dne 6. března 1930 na věřitelku, by dluhopis a vklad práva zástavního podle něho pro řečenou pohledávku vykonaný byly uznány bezúčinnými a by vymáhající věřitelka trpěla na základě rozsudku, který o této žalobě bude vydán, vklad výmazu práva zástavního. Jde tu o žalobu odpůrčí po rozumu § 30 čís. 3 a § 31 čís. 2 konk. ř., kterou podává správce úpadkové podstaty podle § 37 konk. ř. a které dle § 35 konk. ř. nevadí, že pro jednání, kterému se odporuje, bylo nabyto exekučního titulu, ani že jednání bylo vymoženo exekucí. Žalobou ovšem nedomáhá se správce úpadkové podstaty dlužníka přímo, by byl prohlášen exekuční titul, platební příkaz bezúčinným, ale podle § 35 konk. ř. zanikne proti úpadkovým věřitelům účinnost exekučního titulu, bylo-li právní jednání k odpůrčí žalobě prohlášeno za bezúčinné. Bude-li tudíž odpůrčí žalobě vyhověno, pozbude i platební příkaz, jakožto exekuční titul účinnosti aspoň proti úpadkovým věřitelům a jde tu proto v podstatě o žalobu čelící k tomu, by exekuční titul byl prohlášen za bezúčinný nebo neplatný, tudíž o žalobu, pro kterou podle § 42 čís. 1 ex. ř. k návrhu